

BIBLIOTECA *MARCEL·LÍ DOMINGO*

Recull de premsa local i comarcal

GLÒRIA AZNAR

TARRAGONA

Maria Climent (Amposta, 1985) és llicenciada en Traducció i Interpretació. Entre altres, ha treballat de professora d'idiomes, de content manager, de professora d'escriptura i de cronista. *Gina* (L'Altra Editorial) és la seva primera novel·la, una obra que parla de 'fer-se gran' i de topar-se amb les realitats que a cadascú esperen. Escrita en ebrenc, és també un relat del Delta i reflecteix temes espinosos com ara la maternitat buscada però no sempre trobada i l'esclerosi múltiple. També en castellà, publicada per l'editorial Alfaguara.

Com està sent l'experiència d'aquest exitós debut literari?

La veritat és que ha estat una sorpresa. La meua pretensió era només trobar una editorial que me'l publicués. A partir d'aquí tot ha estat un regal.

La Gina també és traductora. Hi ha algun tret més en comú amb ella?

Clar. Hi ha aspectes que tenen a veure amb mi perquè a pesar que Gina és una història de ficció, sí que està basada en llocs que jo conec i té moltes coses meves.

A la novel·la plana l'esforç continu per tenir una criatura. Troba que encara és una pressió social per a les dones?

És un tema delicat del qual se'n parla molt lleugerament. D'entrada crec que es pregunta a les dones i a les parelles quan pensen tenir una criatura i potser és que un dels dos no en pot tenir. Potser és un infern per a ells. Mai no saps que hi ha darrere d'això. Crec que és un tema del qual només es parla de la part bonica.

Fa referència a la iaia, que feia totes les tasques de casa. És una reivindicació de la dona?

Sí, especialment les dones d'abans, de fa uns anys, sobretot a Espanya, en què una dona era poc més que una criada i ningú li preguntava si era feliç, quins eren els seus desitjos. Els dels homes

El Delta amb les seves olors i els seus colors és clau en la història de la Gina. FOTO: JOAN REVILLAS

«La Gina titlla el seu cos de suïcida perquè l'esclerosi múltiple reconeix les pròpies cèl·lules com a nocives i les ataca»

«Ser del Delta per a Catalunya és com ser de l'última part, la més oblidada. Créixer aquí et forja un tipus de personalitat»

«Jo sé que passarà el temps, recordaré els mesos de confinament tancada a casa de ma mare i tindrè un record entranyable»

menystinguda. Jo veig el món des d'aquí i des d'aquí el relato. En aquest sentit, sí que va ser relativament fàcil retratar el món des d'un personatge del Delta perquè sé com pensa una dona d'aquí.

Té les olors de nena com la Gi-

Com es troba?

Em trobo bé, ara mateix. Hi ha diferents tipus d'esclerosi múltiple i la més normal de tenir és la remitent recurrent i això vol dir que tens un brot i que t'afecta però després et recuperes al cap de setmanes o mesos. Però amb els anys cada vegada et recuperes menys i canvies d'un tipus d'esclerosi a un altre, que seria la progressiva. Jo encara estic en una fase remitent recurrent.

La Gina ho descriu com un cos suïcida.

Clar. Perquè el que fa aquesta malaltia és que reconeix les teves pròpies cèl·lules com a nocives. Llavors les ataca. És autoimmunitària. Per tant, si el teu cos, que en un principi t'hauria de protegir, el que fa és atacar-te... De moment no hi ha cura, hi ha tractaments, que funcionen prou bé però clar, veus que et condiciona molt. Et canvia la vida. Amb un diagnòstic així has de replantejar-te moltes coses.

I com està vivint aquesta pandèmia i el confinament?

El confinament el vaig passar amb ma mare perquè jo just havia deixat el pis de Barcelona per a venir a viure a Amposta. Això és una decisió que havia pres al febrer. Llavors, va ser arribar i confinar-nos. Jo vivia sola i ma mare també i com que no sabíem si el

